

Factors predicting ability to prevent sexual harassment of undergraduate student in Lampang Province

Sriprapai Inchai^{*}, Natira Tiwato^{1*}

(Received April; 28, 2023, Revised: June 6, 2023, Accepted: June 13, 2023)

Abstract

The purposes of this predictive research were to study the correlated factors and predictive factors of ability to prevent sexual harassment of undergraduate student in Lampang Province. The sample of 389 people was calculated using Taro Yamane's formula at the significance level of .05. A cluster random sampling was used to recruit the sample from 4 institutions as Lampang Rajabhat University, Thammasat University, Lampang Centre, National Sports University Lampang Campus and Boromarajonani College of Nursing, Nakhon Lampang, Phra Boromarajchanok Institute. Data were collected by Assessment of factors related to the prevention of sexual harassment It consists of awareness of sexual harassment, assertive behavior, self-esteem and online media literacy which had a reliability value of .77, .71, .82 and .71, respectively, and the sexual harassment prevention behavior assessment questionnaire had a reliability of .74. Data were analyzed by using descriptive statistics, Pearson correlation and Multiple regression analysis.

The results showed that factors related to sexual harassment prevention behavior with statistical significance at the .05 level, including perceptions of sexual harassment, assertive behavior, Self-esteem and online media literacy behavior. The correlation coefficient ranged from .158 to .411. Predictive factors of the sexual harassment prevention were sexual harassment perception (PER), online media Literacy behavior (MED), and assertive behavior (ASS). at the level of 72.5 % ($R^2 = .725$). The highest predicting factor was sexual harassment perception (PER) ($B = .558$, $p = .001$), followed by online media literacy behavior (MED) ($B = .485$, $p = .002$) and assertive behavior (ASS) ($B = -.348$, $p = .006$), The forecasting equation was as the following; $Y = 1.868 + .541(\text{PER}) + .453(\text{MED}) + .320(\text{ASS})$

Keywords: Factors predicting, Sexual harassment, Undergraduate student

^{*}Nurse Instructor, Boromarajonani College of Nursing, Nakhon Lampang, Faculty of Nursing, Praboromarajchanok Institute

¹Corresponding author: nattira_tiwato@gmail.com Tel: 096-9965931

ปัจจัยทำนายความสามารถในการป้องกันตนเองจากการคุกคามทางเพศของนักศึกษา
ระดับอุดมศึกษา จังหวัดลำปาง

ศรีประไพ อินทร์ชัยเทพ^{*}, ณัฐริกา ทิวาโต^{1*}

(วันรับบทความ : 28 เมษายน 2565, วันแก้ไขบทความ : 3 พฤษภาคม 2566, วันตอบรับบทความ : 13 มิถุนายน 2566)

บทคัดย่อ

วิจัยเชิงพหุการครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และปัจจัยทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในจังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่างจำนวน 389 คน ได้จากการคำนวณโดยใช้สูตรของ Taro Yamane ที่ความคลาดเคลื่อน .05 ใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม ได้นักศึกษาจาก 4 สถาบัน ได้แก่มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตลำปาง และ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง สถาบันพระบรมราชชนก เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย แบบประเมินปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ ประกอบด้วยการรับรู้การคุกคามทางเพศ พฤติกรรมการกล้าแสดงออก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .77, .71, .82 และ .71 ตามลำดับ และแบบประเมินพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .74 สถิติที่ใช้ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การรับรู้การคุกคามทางเพศ พฤติกรรมการกล้าแสดงออก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .158 ถึง .411 ส่วนปัจจัยทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประกอบด้วย 3 ตัวแปร คือ การรับรู้การคุกคามทางเพศ(PER) พฤติกรรมกรู้เท่าทันสื่อออนไลน์เพื่อป้องกันการคุกคามทางเพศ(MED) และพฤติกรรมการกล้าแสดงออก (ASS) โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถพยากรณ์พฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศได้ร้อยละ 72.50 ($R^2 = .725$).ซึ่งปัจจัยที่สามารถทำนายได้สูงสุด ได้แก่ การรับรู้การคุกคามทางเพศ(PER) ($B=.558, p=.001$) รองลงมาคือ พฤติกรรมกรู้เท่าทันสื่อออนไลน์(MED) ($B=.485, p=.002$) และพฤติกรรมการกล้าแสดงออก (ASS) ($B=-.348, p=.006$) ดังสมการพยากรณ์ต่อไปนี้ $Y = 1.868 + .541(PER) + .453 (MED) + .320 (ASS)$

คำสำคัญ: ปัจจัยทำนาย, การคุกคามทางเพศ, นักศึกษาระดับอุดมศึกษา

^{*}อาจารย์พยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง คณะพยาบาลศาสตร์

สถาบันพระบรมราชชนก

¹ ผู้ประสานงาน: nattira_tiwato@gmail.com Tel: 096-9965931

บทนำ

การคุกคามทางเพศ (Sexual Harassment) เป็นการกระทำหรือพฤติกรรมทางเพศ ที่ผู้ถูกกระทำหรือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาและไม่ต้องการ โดยการคุกคามทางเพศอาจอยู่ในรูปของการแสดงออกทางวาจา กริยาท่าทาง หรือการสัมผัสทางร่างกาย อีกทั้งยังเป็นการแสดงออกที่สะท้อนให้เห็นถึงอำนาจต่อรองที่มีเหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง (Nuansang et al., 2016) ในประเทศไทยการคุกคามเป็นเรื่องที่มีมาอย่างยาวนาน แต่ไม่ได้ให้ความสำคัญมากนัก สืบเนื่องมาจากอิทธิพลของรูปแบบทางทางสังคมที่ให้อำนาจแก่เพศชายในการควบคุมเพศหญิง และคนที่ใช้อำนาจเหนือกว่าจะแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศกับคนที่มีสถานะทางสังคมน้อยกว่า (Ploysuan, 2021) สอดคล้องกับสถิติจากฝ่ายส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศมูลนิธิหญิงชายก้าวไกล พบว่า ปี พ.ศ. 2562 มีข่าวการคุกคามทางเพศ 333 ข่าว เป็นข่าวเด็กและวัยรุ่นร้อยละ 84.8 และจากการติดตามข่าวการคุกคามทางเพศในสถานศึกษาช่วงปี พ.ศ. 2562-2564 พบว่ามี 12 กรณี แบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา 6 กรณี ผู้กระทำเป็นผู้มีอำนาจเหนือกว่า คือครู ส่วนผู้ถูกกระทำส่วนใหญ่เก็บเรื่องไว้ไม่กล้าบอกใคร ส่วนการคุกคามทางเพศในระดับมหาวิทยาลัย 6 กรณี ผู้กระทำเป็นผู้มีอำนาจเหนือกว่าคืออาจารย์ เพื่อน รุ่นพี่ โดยเข้ามาในลักษณะความห่วงใย และพยายามข่มขืนผู้ถูกกระทำ (Dailynews, 2021) อีกทั้งสังคมไทยมองการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่น่าอับอายคิดว่าผู้เสียหายในกรณีทางเพศเป็นคนไม่ดี จึงไม่กล้าพูดถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ปัญหาทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งในหลายกรณีนับว่าได้ว่าเป็นอาชญากรรมอย่างหนึ่งและยากแก่การป้องกัน ถึงแม้ว่าจะมีมาตรการทางกฎหมายลงโทษผู้กระทำผิดอย่างรุนแรง แต่เหตุการณ์ดังกล่าวก็ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเป็นข่าวที่สร้างความสะเทือนใจต่อผู้คนในสังคมเสมอ (Thipsing et al., 2021)

การเกิดภัยคุกคามทางเพศ เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน การลดคุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ (Soomboonsap & Tunneekul, 2015) และส่งผลกระทบต่อตัวบุคคลในทุกเพศทุกวัย โดยผู้ที่ถูกคุกคามทางเพศมักเกิดความเครียด โกรธ ไม่สบายใจมีความวิตกกังวลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถ คุณภาพในการทำงานและทางด้านร่างกายจึงเป็นการลดประสิทธิภาพของบุคลากร (Chintanawat, 2013) ส่วนผลกระทบที่เกิดกับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเมื่อถูกคุกคามทางเพศโดยจะเกิดผลกระทบทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เช่น เกิดความเครียดและวิตกกังวล นอนไม่หลับ หลีกหนีปัญหา รู้สึกอับอาย ตี๋มเครื่องตี๋ม แอลกอฮอล์มากขึ้น ไม่มีสมาธิในการเรียน ขาดเรียน ผลการเรียนตกต่ำ จนกระทั่งย้ายออกจากสถาบันการศึกษานอกจากนี้ยังอาจนำไปสู่ภาวะซึมเศร้า รู้สึกว่าถูกเหยียดหยาม สูญเสียความเชื่อมั่นในตนเองและความรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองลดลง ซึ่งภาวะซึมเศร้าเป็นภาวะหนึ่งที่มีความรุนแรง และนำไปสู่การทำร้ายร่างกายตนเองหรืออาจร้ายแรงถึงขั้นฆ่าตัวตาย (Klein & Martin, 2021)

การคุกคามทางเพศ หรือการล่วงละเมิดมีรูปแบบที่ไม่ได้จำกัดเฉพาะการข่มขืน ลวนลาม หรือสัมผัสร่างกายเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการ ทะเลาะด้วยสายตา คำพูด หรือกริยาท่าทางด้วย (Boonthong, 2022) โดยการคุกคามทางเพศที่พบได้มากมีทั้งหมด 3 ด้าน แบ่งเป็น ทางร่างกาย ทางวาจา และ การแสดงท่าทางหรือแสดงสัญลักษณ์ โดยทางร่างกาย เช่น การสัมผัส กอด จูบ ลูบ คลำ การจับหน้าอก หรือของสงวน การถูกต้อนเข้ามูม การพยายามข่มขืนกระทำชำเรา การถูกลูบไล้เนื้อตัว จับมือถือแขน และเบียดเสียดร่างกาย การคุกคามทางวาจา เช่นการใช้พฤติกรรมทางวาจาหรือคำพูดในการล้อเลียนพฤติกรรมทางเพศ การพิมพ์ทะเลาะแสดงความเป็นเจ้าของ การวิจารณ์รูปร่าง หน้าตา การแต่งตัว การเล่าเรื่องตลกกลามก และการใช้ภาษาที่สื่อไปในทางการลวนลามทางเพศการเชยชวนด้วยคำพูด (Soomboonsap & Tunneekul, 2015) หรือการล้อเลียนรูปร่างหน้าตาบนอินเทอร์เน็ตก็เป็นการคุกคามทางเพศอีกรูปแบบหนึ่งในปัจจุบัน และการคุกคามโดยการแสดงท่าทางหรือแสดงสัญลักษณ์ เช่น การจ้องประชิดตัว แสดงท่าทาง ทำเสียง การยกคิ้วให้ การแก้มองเสียดสีร่างกาย การได้รับคำข่มในเรื่องราว การถูกจ้องมอง ใช้สายตาทะเลาะเป็นเวลานาน (Klein & Martin, 2021) นอกจากนี้ยังมีการคุกคาม

ทางเพศในรูปแบบอื่น เช่น การกลั่นแกล้งถอดเครื่องสวมใส่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการดึงกางเกง หรือแม้กระทั่งบังคับให้ผู้อื่นแต่งเครื่องแบบที่สร้างความอับอายแก่ตนเอง ก็นับว่าเป็นการคุกคามทางเพศในอีกรูปแบบหนึ่งเช่นเดียวกัน (Parkotwong, 2019)

จากการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา พบว่า การให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการคุกคามทางเพศแก่นักศึกษา เช่น ลักษณะการคุกคามทางเพศ สถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกคุกคามทางเพศ การฝึกทักษะต่างๆ เมื่อเจอสถานการณ์เหล่านั้นรวมถึงแนวทางการการดูแลช่วยเหลือเมื่อนักศึกษาถูกคุกคามทางเพศ จะช่วยให้นักศึกษาสามารถปกป้องตนเองให้รอดพ้นจากการถูกคุกคามทางเพศได้ (Klein & Martin, 2021) ซึ่งจากทบทวนปัจจัยป้องกันการคุกคามทางเพศ พบว่า มีแนวทางที่หลากหลาย ประกอบด้วย พฤติกรรมการกล้าแสดงซึ่งเป็นพฤติกรรมในการป้องกันสิทธิพึงมีพึงได้ของตนเอง โดยไม่ล่วงละเมิดหรือก้าวท้าวสิทธิของผู้อื่นรวมถึงการแสดงออกที่เหมาะสมในสถานการณ์ทางสังคมหลายๆ ด้านโดยเฉพาะในเรื่องการคุกคามทางเพศ (Sungsuk, 2013) สอดคล้องกับการศึกษาของ ภาวศุทธิ อุ๋นใจมานพ ชูนิล และศจีมาจ ณ วิเชียร (Ounjai et al., 2015) พบว่า บุคลากรที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูง เมื่อถูกเอารัดเอาเปรียบ บุคคลจะสามารถปรับสถานการณ์นั้นให้ถูกต้องโดยไม่รู้สึกละอายใจและจะมีการตอบสนองต่อการคุกคามทางเพศในที่ทำงานสูง และจากการศึกษาการคุกคามทางเพศกลุ่มชายข้ามเพศของ Chonticha Tippratum & Phitak Siriwong (2015) พบว่าการทำตัวเองให้มีคุณค่าเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงปัญหาการถูกคุกคามทางเพศได้ และจากผลการวิจัยกลุ่มชายรักชายพบว่าปัญหาส่วนหนึ่งเกิดจากตนเองการแก้ปัญหาควรเริ่มจากตนเองก่อน สอดคล้องกับการศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นหญิงพบว่าความเห็นคุณค่าในตนเองมีผลทางด้านบวต่อการคุกคามทางเพศ (Apell et al., 2019) นอกจากนี้ยังพบว่าสัมพันธ์ภาพในครอบครัว และการติดต่อสื่อสารที่ดีระหว่างกัน และการยอมรับซึ่งกันและกัน โดยบทบาทของครอบครัวสามารถป้องกันการป้องกันเรื่องเพศ การคุกคามทางเพศ และปัญหาทารุณกรรมทางเพศ รวมถึงมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของเด็ก การสนับสนุนการฝึกทักษะการป้องกันตนเอง อีกทั้งการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น จะส่งผลให้วัยรุ่นรับรู้สมรรถนะแห่งตนเองเรื่องสัมพันธ์ภาพทางเพศ อำนาจต่อรองเรื่องเพศ ทักษะการปฏิเสธการมีคุณค่าในตนเอง รู้จักรับผิดชอบในการกระทำของตนเอง ในการป้องกันการคุกคามทางเพศ (Yiamchawee, 2017; Quadara et al., 2015) นอกจากนี้การรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ โดยการระมัดระวังในการเข้าสู่โลกโซเชียล การตั้งค่าโซเชียลมีเดียเป็นส่วนตัวและการตระหนักถึงข้อความและรูปที่จะเผยแพร่ในโซเชียลมีเดีย (Maneepha & Lerdtomornsakul, 2019) เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะป้องกันการคุกคามทางเพศในกลุ่มนักศึกษาได้ (Rattanasimakul et al., 2021)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่ศึกษาปัจจัยทำนายการคุกคามทางเพศ เพื่อนำข้อค้นพบไปใช้ในการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ในการส่งเสริมการป้องกันตนเองจากการคุกคามทางเพศของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา เนื่องจากช่วงวัยเด็กและวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่ถูกคุกคามทางเพศมากที่สุด ซึ่งน่าจะเป็นช่องทางที่เป็นประโยชน์เพื่อนำไปสู่แนวทางการลดปัญหาและเสริมสร้างพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามทางเพศที่เหมาะสมกับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านพฤติกรรมกล้าแสดงออก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การรับรู้การคุกคามทางเพศ และการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ กับพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ
2. เพื่อศึกษาอำนาจการทำนายของปัจจัยด้านพฤติกรรมกล้าแสดงออก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การรับรู้การคุกคามทางเพศ และการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ ต่อพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ

สมมติฐานการวิจัย

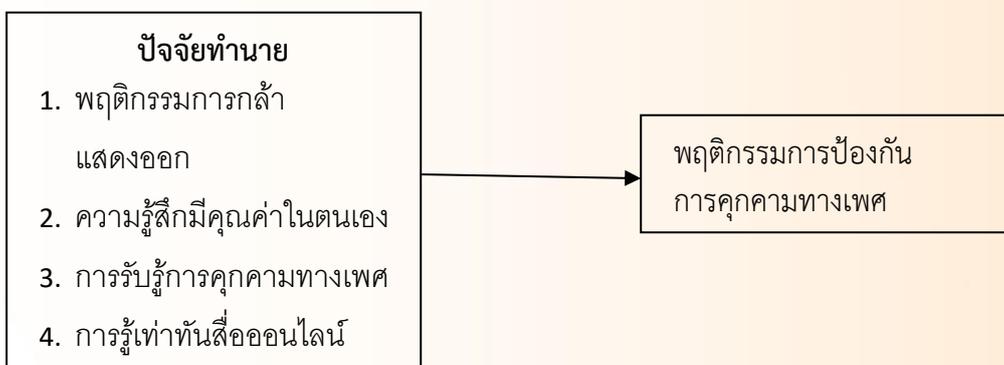
1. พฤติกรรมกล้าแสดงออก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การรับรู้การคุกคามทางเพศ และการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ
2. ปัจจัยด้านพฤติกรรมกล้าแสดงออก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การรับรู้การคุกคามทางเพศ และการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตการวิจัย 4 ด้าน คือ 1) ด้านเนื้อหาหามุ่งศึกษาตัวแปรทำนาย 4 ตัวแปร ได้แก่ พฤติกรรมกล้าแสดงออก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การรับรู้การคุกคามทางเพศ และการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ ส่วนตัวแปรตามได้แก่ พฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ 2) ด้านประชากร คือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา 9 สถาบัน จำนวน 13,236 คน (สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด, 2562) 3) ด้านพื้นที่ คือ สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดลำปาง 4) ด้านระยะเวลาระหว่างเดือนมิถุนายน 2564 ถึง เดือนมิถุนายน 2565

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาความสามารถในการป้องกันตนเองจากการคุกคามทางเพศ ที่เป็นพฤติกรรมที่บุคคลกระทำเพื่อปกป้องสิทธิของตน ไม่ให้เกิดการคุกคามทางเพศซึ่งถือว่าการป้องกันระดับตัวบุคคล (Ministry of Social Development and Human Security, 2017) และศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการป้องกันตนเองจากการคุกคามทางเพศ 4 ปัจจัย ซึ่งเป็นปัจจัยที่มาจากทบทวนวรรณกรรมพบว่ามีเกี่ยวข้องกับ การป้องกันการคุกคามทางเพศ ได้แก่ 1) พฤติกรรมกล้าแสดงออก หมายถึง วิธีการแสดงสิทธิพึงมีพึงได้ของตนเอง โดยไม่ล่วงละเมิดหรือก้าวก่ายสิทธิของผู้อื่นรวมถึงการแสดงออกที่เหมาะสมในสถานการณ์ที่อาจนำไปสู่การคุกคามทางเพศ 2) ความมีคุณค่าในตนเอง หมายถึง การรับรู้ตนเองในทางบวก มีความเชื่อมั่นในความสามารถจนมั่นใจได้ว่าตนเองสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้สำเร็จตามที่ต้องการ ทำให้บุคคลมีความสุขและใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ 3) การรับรู้การคุกคามทางเพศ หมายถึง ประเมินพฤติกรรมของบุคคลอื่นเปรียบผ่านกระบวนการวิเคราะห์ สังเคราะห์ แล้วทำให้เกิดความรู้สึกถึงการ ลุกกล้าเกินขอบเขตทางเพศที่พึงมี และทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้ที่ถูกลุกกล้านั้นทั้งด้านร่างกายและจิตใจ 4) การรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ หมายถึง การเลือกรับสื่ออย่างหลากหลาย การคิดวิเคราะห์และประเมินคุณค่าและความเหมาะสมของเนื้อหานั้นได้ด้วยตนเอง ก่อนจะตัดสินใจเชื่อและปฏิบัติตาม (Brooks, 1992 ; Parkotwong , 2019; Center for Media Literacy, 2008)

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นรูปแบบของการวิจัยเชิงพยากรณ์ (Predictive research)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในจังหวัดลำปาง จากสถาบันอุดมศึกษา 7 แห่ง มีจำนวนทั้งสิ้น 13,236 คน (Lampang Provincial Education Office, 2019)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในจังหวัดลำปาง จากการคำนวณโดยใช้สูตรของ Taro Yamane ที่ความคลาดเคลื่อน .05 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 389 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยกำหนดให้สถาบันเป็น Cluster เนื่องจากในทุกสถาบันมีนักศึกษาที่มีความหลากหลายครอบคลุมตามคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงได้จับสลาก 4 สถาบัน ประกอบด้วย (1) มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะวิทยาการจัดการ คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ 178 คน (2) มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง ได้แก่ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ 62 คน (3) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตลำปาง 54 คน และ (4) คณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครลำปาง สถาบันพระบรมราชชนก 151 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่สัมพันธ์กับการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ประกอบด้วยข้อมูล 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา อาชีพเสริม คณะ/สาขาที่ศึกษา ที่พักอาศัย ประสบการณ์การฝึกงาน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check list) จำนวน 7 ข้อ

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศ ผู้วิจัยพัฒนาจากการทบทวนวรรณกรรม ประกอบด้วยปัจจัยด้านการรับรู้การคุกคามทางเพศ จำนวน 12 ข้อ พฤติกรรมการกล้าแสดงออก จำนวน 10 ข้อ ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง จำนวน 10 ข้อ และการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ในการป้องกันการคุกคามทางเพศ จำนวน 8 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่

- 5 หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด หรือแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นประจำ
- 4 หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก หรือแสดงพฤติกรรมนั้นบ่อยครั้ง
- 3 หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นปานกลาง หรือแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นบางครั้ง
- 2 หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อย หรือแสดงพฤติกรรมนั้นนานๆครั้ง
- 1 หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยที่สุด หรือไม่แสดงพฤติกรรมนั้น

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศ ปรับปรุงจากเครื่องมือของ Saepang (2009) และ Phlangson (2011) จำนวน 18 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่

- 5 หมายถึง ท่านแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นประจำ
- 4 หมายถึง ท่านแสดงพฤติกรรมนั้นบ่อยครั้ง
- 3 หมายถึง ท่านแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นบางครั้ง
- 2 หมายถึง ท่านแสดงพฤติกรรมนั้นนานๆครั้ง
- 1 หมายถึง ท่านแทบจะไม่แสดงพฤติกรรมนั้นเลย

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผ่านการตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Validity) โดยผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านเด็กและวัยรุ่น ด้านสุขภาพจิต และด้านการศึกษา จำนวน 3 คน ได้ค่า IOC ระหว่าง .67 - 1

ตรวจสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำไปใช้กับนักศึกษาพยาบาล จำนวน 31 คน วิเคราะห์โดยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ของแบบประเมินการรับรู้การคุกคามทางเพศ ได้ค่าเท่ากับ .77 พฤติกรรมการกล้าแสดงออก ได้ค่าเท่ากับ .71 ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ได้ค่าเท่ากับ .82 และความรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ในการป้องกันการคุกคามทางเพศ ได้ค่าเท่ากับ .71 ส่วนแบบประเมินพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ ได้ค่าเท่ากับ .74

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ประสานงานและทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลผ่านอธิการบดี ผู้ช่วยอธิการบดี และผู้อำนวยการของสถาบันที่สุ่มตัวอย่างได้

2. ส่ง QR code แบบสอบถามออนไลน์แก่ผู้ประสานงานในแต่ละสถาบันเพื่อส่งให้แก่กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยแบบขอคำยินยอมเข้าร่วมการวิจัย และเครื่องมือการวิจัยกรณีที่กลุ่มตัวอย่างไม่ยินยอมเข้าร่วมการวิจัยสามารถส่งเอกสารไม่ยินยอมเข้าร่วมการวิจัย โดยไม่มีผลใดๆต่อกลุ่มตัวอย่าง

3. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามและตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลในแบบสอบถามก่อนนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลส่วนบุคคล วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ร้อยละ การแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยและพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ ด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson product moment)

3. วิเคราะห์อำนาจการทำนายของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ ด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างและจริยธรรมการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ผ่านการรับรองด้านจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครลำปาง ได้รับหมายเลขรับรอง E2564-039 รับรองวันที่ 24 มิถุนายน 2564 ถึง 24 มิถุนายน 2565 การพิทักษ์สิทธิผู้ให้ข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย ประโยชน์ของการวิจัย วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลและสิทธิในการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมวิจัย สิทธิในการยุติการเข้าร่วมวิจัยโดยไม่มีผลกระทบใด ๆ ไม่มีภาระระบุชื่อ นามสกุลของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินยอมเข้าร่วมการทำวิจัยให้ลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยจึงจะเริ่มเก็บรวบรวมข้อมูล และรักษาความลับของกลุ่มตัวอย่างและนำมาใช้ประโยชน์ในทางวิชาการเท่านั้น

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 366 คน คิดเป็น ร้อยละ 94.09 เรียนชั้นปีที่ 3 จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 ไม่มีอาชีพเสริมนอกจากการเรียน จำนวน 305 คน คิดเป็นร้อยละ 78.41 ส่วนผู้ที่มีอาชีพเสริมจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.59 ประกอบอาชีพ สอนพิเศษ ทำงานออนไลน์ พนักงานต้อนรับ พี่เลี้ยงเด็ก นักกีฬาชกมวย ค้าขาย พนักงานรักษาความปลอดภัย งานบัญชี รับจ้างทั่วไป งานดูแลผู้ป่วย และงานที่มหาวิทยาลัยจ้าง นักศึกษามีประสบการณ์การฝึกงาน จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 36.76 และอายุเฉลี่ย 20.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.08 ดังแสดงในตาราง 1

ตารางที่ 1 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆและพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา จังหวัดลำปาง (N=389)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	336	86.38
ชาย	23	5.91
ชั้นปี		
ปี 1	78	20.05
ปี 2	103	26.48
ปี 3	170	43.70
ปี 4	38	9.77
อาชีพเสริม		
มีอาชีพเสริม	84	21.59
ไม่มีอาชีพเสริม	305	78.41
ประสบการณ์การทำงาน		
มีประสบการณ์	143	36.76
ไม่มีประสบการณ์	246	63.24
อายุ	ค่าเฉลี่ย 20.12	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.08

ตอนที่ 2 ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านพฤติกรรมกล้าแสดงออก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การรับรู้การคุกคามทางเพศ และการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ กับพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้การคุกคามทางเพศ พฤติกรรมกล้าแสดงออก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรม การรู้เท่าทันสื่อออนไลน์เพื่อป้องกันการคุกคามทางเพศ โดยเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบว่าปัจจัยที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงสุดได้แก่ การรับรู้การคุกคามทางเพศ ($r = .411, p = .001$) รองลงมา ได้แก่การรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ ($r = .282, p = .001$) ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ($r = .180, p = .006$) และ พฤติกรรม การกล้าแสดงออก ($r = .158, p = .02$) ดังแสดงในตาราง 2

ตารางที่ 2 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆและพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา จังหวัดลำปาง (n= 389)

ตัวแปร	การป้องกันการ คุกคามทางเพศ	การรับรู้การ คุกคามทาง เพศ	การกล้า แสดงออก	ความรู้สึก มีคุณค่าใน ตนเอง	การรู้เท่า ทันสื่อ ออนไลน์
การป้องกันการคุกคามทางเพศ	1.000				
การรับรู้การคุกคามทางเพศ	.411*	1.000			

ตารางที่ 2 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆและพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา จังหวัดลำปาง (n= 389) (ต่อ)

ตัวแปร	การป้องกันการคุกคามทางเพศ	การรับรู้การคุกคามทางเพศ	การกล้าแสดงออก	ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง	การรู้เท่าทันสื่อออนไลน์
การกล้าแสดงออก	.158*	.158*	1.000		
ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง	.180*	.173*	.436*	1.000	
การรู้เท่าทันสื่อออนไลน์	.282*	.377*	.165*	.215*	1.000

*p-value < .05

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยทำนายของปัจจัยด้านพฤติกรรมกล้าแสดงออก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การรับรู้การคุกคามทางเพศ และการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ ต่อพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ

การวิเคราะห์ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการป้องกันการถูกคุกคามทางเพศ ของกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอน (Stepwise multiple regression analysis) ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประกอบด้วย 3 ตัวแปร คือ การรับรู้การคุกคามทางเพศ (PER) พฤติกรรมการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์เพื่อป้องกันการคุกคามทางเพศ (MED) และพฤติกรรมการกล้าแสดงออก (ASS) โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถพยากรณ์พฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศได้ร้อยละ 72.50 ปัจจัยที่สามารถทำนายได้สูงสุด ได้แก่ การรับรู้การคุกคามทางเพศ (PER) (B=.558, p=.001) รองลงมาคือ พฤติกรรมการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ (MED) (B=.485, p=.002) และพฤติกรรมการกล้าแสดงออก (ASS) (B=.348, p=.006) แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ปัจจัย	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	p-value
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	1.868	.060		30.980	<.001
การรับรู้การคุกคามทางเพศ(PER)	.541	.072	.558	8.888	.001
การรู้เท่าทันสื่อออนไลน์(MED)	.453	.077	.485	7.182	.002
พฤติกรรมการกล้าแสดงออก (ASS)	.320	.053	.348	3.001	.006

* $R^2 = .725$, Adjusted $R^2 = .662$, $F = 4.572$, p-value = .003

ดังนั้นผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถนำมาสร้างสมการพยากรณ์ความสามารถในการป้องกันการคุกคามทางเพศ(BEH) ได้ร้อยละ 72.50 ดังสมการต่อไปนี้

$$Y = 1.868 + .541(PER) + .453 (MED) + .320 (ASS)$$

อภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่พบว่าปัจจัยด้านการรับรู้การคุกคามทางเพศ พฤติกรรมการกล้าแสดงออก ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ และสามารถทำนายการป้องกันการคุกคามทางเพศได้ ยกเว้นปัจจัยด้านความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการป้องกันการคุกคามทางเพศ แต่ไม่สามารถทำนายการป้องกันการคุกคามทางเพศได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

การรับรู้การคุกคามทางเพศเป็นสาเหตุให้บุคคลตอบสนองต่อการถูกคุกคามทางเพศในรูปแบบการป้องกัน หรือหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่มีความเสี่ยง สามารถอธิบายตัวแปรนี้ได้จากกระบวนการตีความของแต่ละบุคคลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศที่เป็นผลมาจากพื้นเพทางวัฒนธรรม ประสบการณ์ในอดีต และแรงจูงใจของบุคคล (Ounjai et al., 2015) ถ้าบุคคลพบเห็นเหตุการณ์คุกคามทางเพศอย่างต่อเนื่องในสังคม ย่อมทำให้เกิดการยอมรับพฤติกรรมนั้นว่าเป็นเหตุการณ์ปกติของสังคม และอาจส่งผลให้บุคคลไม่แสดงพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการคุกคามทางเพศ (McCabe & Hardman, 2005) ผลการวิจัยครั้งนี้จึงพบว่าการรับรู้การคุกคามทางเพศมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ สอดคล้องกับงานวิจัยของเฟื่องลดา แผลงสร (Phlangorn, 2011) ที่พบว่าการรับรู้รูปแบบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศจะนำไปสู่การป้องกันตนเองจากพฤติกรรมนั้น ๆ และวิจัยของภาวศุทธิ อุ่นใจ มานพ ชูนิล และศจีมาจ ณ วิเชียร (Ounjai et al., 2015) ที่พบว่าการรับรู้การคุกคามทางเพศในที่ทำงาน เป็นปัจจัยที่อธิบายความแปรปรวนการตอบสนองต่อการถูกคุกคามทางเพศในที่ทำงานได้ถึงร้อยละ 74

การรู้เท่าทันสื่อออนไลน์เป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศได้ เนื่องจากในปัจจุบันการคุกคามทางเพศรูปแบบหนึ่งคือการคุกคามผ่านโซเชียลมีเดีย เช่น การโจมตีเรื่องเพศ การติดต่อภาพโป๊เปลือย การเผยแพร่และส่งข้อความ หรือภาพที่เกี่ยวข้องการกิจกรรมทางเพศของบุคคลอื่น เป็นต้น (Samoh, 2013) จากการศึกษาของ Musikapan (2009) พบว่าพฤติกรรมการใช้ออนไลน์ส่วนมากขาดการปกป้องผู้ใช้หรือผู้ปกครองไม่มีเวลารวมทั้งไม่มีศักยภาพเพียงพอที่จะติดตามดูแลพฤติกรรมของเด็กได้ ทำให้เกิดปัญหาการคุกคามทางเพศได้ ในขณะที่ภัทรธิดา ชัยเพชร และ พิมลพรรณ ไชยพันธ์ (Chaipet & Chainan, 2011) เสนอว่าการสร้างความรู้ความเข้าใจ หรือส่งเสริมการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ จะสามารถลดปัญหาการคุกคามทางเพศไม่ให้เกิดขึ้นในสังคมได้ โดยการส่งเสริมการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ ควรครอบคลุมความสามารถในการวิเคราะห์และการประเมินเนื้อหาสื่อสามารถตีความ เพื่อที่จะนำไปสู่การป้องกันการคุกคามทางเพศบนสื่อสังคมออนไลน์ได้อย่างเพียงพอ (Cho et al., 2022) ดังนั้นการใช้สื่อออนไลน์ในวัยรุ่นโดยไม่รู้เท่าทันอาจส่งผลกระทบต่อถูกคุกคามทางเพศ และการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้

พฤติกรรมการกล้าแสดงออกอธิบายได้ด้วยทฤษฎีการป้องกันสิทธิ เป็นการแสดงสิทธิพึงมีพึงได้ของตนเอง โดยไม่ล่วงละเมิดหรือก้าวล่วงสิทธิของผู้อื่นซึ่งการแสดงออกต้องมีความเหมาะสมในสถานการณ์นั้น ๆ (Sungsuk, 2013) วิจัยครั้งนี้พบว่าพฤติกรรมการกล้าแสดงออกมีความสัมพันธ์ทางบวก ($r = .158$) กับพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ และสามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าการที่บุคคลสามารถใช้คำพูด ท่าทาง และพฤติกรรมที่ปกป้องสิทธิตัวเองไม่ให้ถูกคุกคาม ทางเพศสามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศได้ นอกจากนี้การที่บุคคลเห็นคุณค่าในตนเองสูง จะมี

ความกล้าแสดงออกสูงด้วย สอดคล้องกับจากงานวิจัยของ Stake et al. (1983) ที่พบความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรมกล้าแสดงออก ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าตนเองสูงจะสามารถกล้าแสดงออกในการปกป้องสิทธิตัวเองเมื่อถูกคุกคามทางเพศได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Deridder & Kerssens (2003) ที่พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมของบุคคลให้มีความกล้าแสดงออกและแสดงพฤติกรรม การตอบสนองต่อการถูกคุกคามทางเพศได้อย่างเข้มแข็ง นอกจากนี้ยังพบการศึกษาในผู้มีความหลากหลายทางเพศ ที่มีประสบการณ์การถูกละเมิดด้านร่างกายและจิตใจ พบว่าค่านิยมและทัศนคติโดยทั่วไปของสังคมไทย และการไม่กล้าเปิดเผยตัวตนที่แท้จริง จะส่งผลกระทบต่อภาวะสุขภาพจิต (Khantharot, Jaroenpon, Laimee & saenthum, 2022) ซึ่งจะสนับสนุนข้อคิดเห็นที่กล่าวว่าการกล้าแสดงออก และภาวะสุขภาพจิตที่ไม่เข้มแข็งจะทำให้วัยรุ่นปกป้องตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศได้ต่ำ

ข้อเสนอแนะในการผลการวิจัยไปใช้

1. บุคลากรด้านสุขภาพ: บุคลากรด้านสุขภาพที่รับผิดชอบในด้านการดูแลวัยรุ่น ควรจัดกิจกรรมหรือสื่อ นวัตกรรมในการส่งเสริมแนวทางการป้องกันการคุกคามทางเพศอย่างเหมาะสม โดยสอดแทรกปัจจัยที่ทำนายการป้องกันการคุกคามทางเพศได้ ได้แก่ การรับรู้การคุกคามทางเพศ การรู้เท่าทันสื่อเทคโนโลยี และพฤติกรรม การกล้าแสดงออก
2. ผู้บริหารสถาบันการศึกษา: สถาบันการศึกษาควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือการเรียนการสอนในการส่งเสริมความรู้ การรู้เท่าทัน และการรับรู้พฤติกรรมและการคุกคามทางเพศ ซึ่งการรับรู้พฤติกรรม การคุกคามทางเพศเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายการป้องกันการคุกคามทางเพศได้สูงสุด โดยเริ่มส่งเสริมตั้งแต่ในระดับประถมศึกษา หรือมัธยมศึกษาเพื่อส่งเสริมให้เด็กและวัยรุ่นสามารถปกป้องตนเองให้รอดพ้นจากการถูกคุกคามทางเพศได้
3. ผู้กำหนดนโยบาย: ควรนำแนวทางการป้องกันการคุกคามทางเพศไปกำหนดเป็นนโยบาย การป้องกันการคุกคามทางเพศในระดับองค์กรเพื่อสนับสนุนและเอื้ออำนวยกับการป้องกันในระดับบุคคล เช่นการจัดสิ่งแวดล้อมให้ปลอดภัย การกำหนดมาตรการที่เหมาะสมในการป้องกันหรือจัดการปัญหาการคุกคามทางเพศ รวมถึง การประชาสัมพันธ์ ธารงศ์ให้สังคมเข้าใจและตระหนักในการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. วิจัยและพัฒนาารูปแบบในการป้องกันการคุกคามทางเพศในนักศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยนำปัจจัยที่ทำนายพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศมาเป็นส่วนประกอบในรูปแบบ
2. ควรศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่ไม่ได้คัดสรรมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เช่น ปัจจัยด้านครอบครัว ด้านสังคม และหลักสูตรการศึกษา เพื่อร่วมทำนายรูปแบบในการป้องกันการคุกคามทางเพศเพิ่มมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- Apell, S., Marttunen, M., Fröjd, S., & Kaltiala, R. (2019). Experiences of sexual harassment are associated with high self-esteem and social anxiety among adolescent girls. *Nordic journal of psychiatry*, 73(6), 365-371.
- Boonthong, N. (2022). *life experience of the sexual harassers on online social media, using qualitative mixed methods*. A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements Applied Behavioral Sc.Research, Srinakharinwirot University. (in Thai).
- Brooks, R.B. (1992). Self-Esteem During the School Years. *Pediatric Clinics of North America*, 39(3), 544-548.
- Center for Media Literacy. (2008). Literacy for the 21st Century: An Overview & Orientation Guide to Media Literacy Education.
- Chaipet, P. & Chainan, P. (2011). Sexual Harassment on Social Media. *CRRU Journal of Communication Chiangrai Rajabhat University*, 4(3), 1-38. (in Thai).
- Chintanawat, M. (2013). *Sexual harassment in the workplace : a case study of the intern's hotel in Bangkok. Program of Public and Private management*. Silpakorn University. (in Thai).
- Cho, H., Cannon, J., Lopez, R., & Li, W. (2022). *Social media literacy: A conceptual framework*. New Media & Society.
- Dailynews. (2021). Many undergraduate students were sexually harassed by teachers and seniors. *Dailynews*. Retrieved 16 June 2021 from <https://d.dailynews.co.th/regional/850228/>.(in Thai).
- Deridder, D. & Kerssens, J. (2003). Owing to the force of circumstances? The impact of situation features and Personal Characteristics on coping patterns across situations. *Psychology and Health*, 18, 217-236.
- Khantharot, K. , Jaroenpon, P., Laimee, T. & saenthum, P. (2022). Measuring Minority Stress and Mental health among LGBTQ People. *Journal of Health Sciences Scholarship*,9(2), 104-114.
- Klein, L. B., & Martin, S. L. (2021). Sexual harassment of college and university students: A systematic review. *Trauma, Violence, & Abuse*, 22(4), 777-792.114.
- Lampang Provincial Education Office. (2019). Annual Report on Educational Management Development Educational institutes under Lampang Province, Office of Education, Lampang Province.
- Maneepha, K. & Lerdtomornsakul, U. (2019). Crime Victimization on the Internet: A Case of Cyber Bullying in the Form of Sexual Offenses in the Bangkok Metropolitan Area. *Research and Development Journal Suan Sunandha Rajabhat University*, 11(2), 1-11. (in Thai).
- McCabe, M. P., & Hardman, L. (2005). Attitudes and perceptions of workers to sexual harassment. *The Journal of Social Psychology*, 145(6), 719-740.
- Ministry of Social Development and Human Security. (2017). *Strategy to promote and protect*

- Children and youth in the use of online media.* Ministry of Social Development and Security of humans.
- Musikapan, W., Pokpong, S., Songsiri, N. & Surat, P. (2009). Cyber bullying of youths in Bangkok. National Institute for Children and Family Development Mahidol University. (in Thai).
- Nuansang, J. Kasedsara, P., PuuPongsakorn, A. (2016). *Criminal Liability and Victim Compensate from Sexual Harassment In Case Study of Thailand.* Federal Republic of Germany and Australia. Faculty of Political Science and Law Burap University. (in Thai).
- Ounjai, B., Chunil, M. and Na Wichian, S. (2015). CAUSAL MODEL OF FACTORS INFLUENCING THE RESPONSE TO SEXUAL HARASSMENT IN THE WORKPLACE OF FEMALE UNIVERSITIES PERSONNEL. *Journal of Srinakharinwirot Research and Development (Journal of Humanities and Social Sciences)*, 7(13), 141-152. (in Thai).
- Parkotwong, N. (2019). Opinion of Students about Sexual Harassment in Academ. *Journal of Social Work*, 26(1), 213-226. (in Thai)
- Phlangson, F. (2011). *Sexual Threat Perceptions and Self-Defense of Women Workers in the Night Shift.* Chulalongkorn University Printing House. (in Thai).
- Ploysuan, R. (2021). Sexual Harassment Prevention Bachelor Degree Students of Dusit District, Bangkok. *Journal of Humanities and Social Sciences, Suan Sunandha Rajabhat University*, 4(1), 60-72. (in Thai).
- Quadara, A., Nagy, V., Higgins, D., & Siegel, N. (2015). *Conceptualising the prevention of child sexual abuse: Final report* (Research Report No. 33). Australian Institute of Family Studies.
- Rattanasimakul, K., Pakdeemualchon, A. and Tothanayanon, K. (2521). Fake News Literacy in Social Media Among Teenagers and Seniors In Chiang Rai Province. *Journal of Mass Communication Faculty of Mass Communication Chiang Mai University*, 9(2), 28-59. (in Thai).
- Saepang, T. (2009). *Sexual Harassment Behavior in the Workplace : A Case Study of Nurses at Surat Thani Hospital.* (Master's thesis). Program in Human and Social Development. Prince of Songkhla University, Songkhla. (in Thai).
- Samoh, N. (2013). *Youth Perception on Cyber Bullying.* M.A. (Medical and Health Social Sciences. Graduate School. Mahidol University. (in Thai).
- Soomboonsap, K. and Tunneekul, P. (2015). *Participation of Healthcare Workers in Sexual Harassment Prevention in the Hospital.* RSU National Research Conference. 666-676. (in Thai).
- Stake, J.E., DeVille, C.J. and Pennell, C.L. (1983). The effects of assertive training on the performance self-esteem of adolescent girls. *Journal of Youth and Adolescence*, 5(12), 435-442.

- Sungsuk, S. (2013). *The development of assertive behavior by using role-playing methods of Vocational Certificate 2/16 students in retail business in the subject of business and entrepreneurship*. Nonthaburi Primary Educational Service Area Office. (in Thai).
- Thipsing, W., Chalakbang, W., Steannoppakao, P., Pheasa, E. (2021). The Strategies for Sexual Harassment Prevention of Students in Schools Under the Secondary Educational Service Area Office in the Northeast Region. *Journal of MCU Peace Studies*, 9(4), 1724-1737. (in Thai).
- Tippratum, C. & Siriwong, P. (2015). Sexual harassment in heterosexual. *Journal of Humanities and Social Sciences Valaya Alongkorn Group 2*. 10(3), 105-113. (in Thai).
- Yiamchawee, N. (2017). *The role of the family in child sexual abuse. A Dissertation Submitted in Faculty of Social and Environmental Development*. National Institute of Development Administration. (in Thai).